משום שבועת במוי, שבועה שאוכל ואכל אוכלין שאינן

ראויים לאכילה ושתה משקין שאינן ראויין לשתיה או

שאכל נבלות ומרפות וכיוצא בהן פמור משבועת במוי

שהרי יצא ידי אכילה מאחר שהן חשובין אצלו אכילתן

שמה אכילה: (שבועה שלא אכלתי והוא אכל .דברים

שאינן ראויין לאכילה או נבלות ומריפות חייב שאכילתן

שאין אבלי אכלן. אבל שמה אכילה שכבר הן חשובין אצלו שהרי אכלן. אבל להבא שנשבע שלא יאכל ונקרה מקרה ואכלן אינה

סום שפסור אבל אם אכל דברים האסורים מדרבק הייב משום שבועה ביכוי דחיילא שבועה עלייכו ולא נקרא זה מושבע מכר סימי וכבר כארכסי בזה :

שבועה שמוכל ומכל מוכלין שמינם רמויים למכילה וכו'. בפעם כיון שמוכל מותם כדי לקיים שבועתו מתשבינתו ומכילתן שמה מכילה וילם ידי שבועתו וכן מם מכל

נבלות וסרפות שמה אכילה: ר שבועת פלם מכלחי וכום מכל דכרים

שהינם רפויים להכילה וכו' . המעם כיון שמכל מומם בלמ שום סבה משמע דחשובין הם אצלו ושמה אכילה וכשושבע שלה מכל כשבע לבקר. וא"ה מול לן דבמחרחין לה סק אלה קינם השחי נכנים לי חם אכלהי סיום והוה הכל ככלות וכו' חייב ומשמע דוקם נבנות וסרפום דהוי מידי דבר פכילה הלפ ארים הוא דרבים פלייהו אבל אוכלים שאינם ראויים לאכילה תנין, וי"ל דסלמודה מפוי להו דהנן בהך תחני שבועה שלה אוכל ואכל מוכלין שמינם רחויים למכילה וכו' שמור שבועה

מוכנין פלה לב הל ושל ליבל הלויים לפליכה וכרי פטור שלו לייב בלה ופרים וכרי חייב בל לפ בייב הל לפ בייב הל לפ קשים רישה בסחם וסיפה במפרש ושוקי לה בכולל ומדלה משני לחלק בין דברים שלינה רמויין למכילה לנבטח וסרפום תשמע דשוין הם , והקשו בהוספות ח"ל סימא כיון דרישפ וסיפה היירי בנבלה ומרכה מהי שנה דברישה נקם הוכלין שחיק רחויים ובסיפה נקם נבלה וכרפה ע"כ. נרפה מדבריהם דכולה מהניחין פיירי בנכלום ופרפוה הילכד פם משבם שלא אכלתי היום והוא אכל דברים שאינן ראויין לאכילה [פפור] ולא שני להו בין שבועה שלה הוכל לשלה אכלחי, אבל הרב מפס לו פשמה דהלמודה דמשוי להו ולסכי נקם סגם אוכלין שאינם רפריין לפכילם לכשחם אותם לנכלות ומרפות ורישה בסתם וסיפה במפרם אבל אינם שוין לפיפור אכילתן דתי שנשבע פלא יאכל עפר קא מבעיא לן ככמה

וסלקפ בחיקו וכנכלוה וסרפות פסיספ לן דסיעורייהו בכזיה:

אכילה

לא כתב אלא בכולל דברים המוחרין עם דברים האסורין וכתב הר"ן ופרכים עלה בנמרה (בשלמה לפו משכחה לב הלה כן וכו') סיכי משכחה לב ופרקים משכחה לב בהן כדרבת דחתר שבועה שתוכל ומכל עפר סמור כנותר משכחת לה כחותר שתוכל סמם דובילות בכלל לפנין שאם אכל נכילות פפור וכיון דמשכחת לה כהן, סמם סגי

כסף כשנה

שמ"ג דשבועה דלהו מינו שלה בלהו משורש כדמוקיתנה מחני' במפרש דוקם וכ"ה וכי נשבע בחוכל סתם כי חוכל נבילות המחי פפור וכם כיון דחמרים ברישם בנשבע שלם ישכל ססם שחם חכל נבינות פסור חלמה חץ נבילות בכלל בֿכילם וכיון שכן בנשבע שהוכל ומכל נבילום כ"ל למימר חייב לפי שמין ובילות בכלל שבופהו ולם משכחת לה בהן לפרוקי הך קושים ומתר משכמת לה כדרבם כלומר לם דמי מי שמשפע שיהכל למי שנשבע שלה יחכל שמי שנשבע שלה יאכל מססמה אמרים שלא נסכוון אלה על דברים הרפויים דדברים שלינם רחויים לם היה לריך להשבע עלייהו ומש"ה אמרינן ברישם דמתני' בנשבע שלם יאכל כתם אכל אוכלים

שלינם ראויים לאכילה שהנבילות בכלל פסור אבל כשנשבע שיאכל מסתמא מסיק אדעתיה דבכל מה שימכל ינה י"ח הילכך נכינות בכלל ומש"ה משכחת לה בהן דהכי אמר רבא שבועם שמוכל ואכל עפר פסור אלמם דברים באינם ראויים בכלל שבועה שאוכל הן דינה והפ"ם שהיום בכלל שבושה שלה יהכל דהה חק שבושה שלה הוכל והכל הוכלים ספינם רפויים לפכילם פפור שכ"ל. נרפה שמום גורם כדרכם שבועה שפוכל וגם לה היה ערם אלה כדרבה וכד היה גורם משכהה לה כדרבה ורבימ שובר כדברי הרי"ף וכדברי כר"ן וגירסתו: שבועה שמוכל ומכל מוכלים שמינם רמויים למכילה וכו'. נהבחר בסמוך: ף שבועה שלם הכלחי והוה הכל וכו'. שם הכם דמתריק פלם כדרכם דמתר רבם שבועה שלם אוכל ואכל עפר פעור אחר רב ערי אף אכן נמי חנינה קונם

אפתי נהנית לי מה אכלתי היום ומכל נכילות וכריפות שקנים ורחשים הדי אשתו הסורה ע הכי השחם החם כיון דמשיקרם מכל והדר משחבש ליה השובי החשביה מלם הכם מי אחשבים . ופירש"י חשובי אחשבים באכילחו וגילם של שלשו שאינו קן כהם . ולמד רבינו

ומ"כ סעמת דמחשביה לעולם פיחיה בין לפי מפי דם"ד בין לפי המסקנת וזהו שדימה

רב מרי כם למתניתין דקונם מם מכלתי מם שחיתי מע"ג דמשמם דהתם משום דמתשביה ב"כ ככם גבי שפוכל עפר סעמם כוי משום דפתשבים ודהה לו המחרן דלה דמי הך

אמשבים לפידך דמתנינון כיון שבמת שנשבע כבר אכל הרי בעת השבועה הים אחם אבילה תשובה אלנו שכבר אכלה אבל היכא דנשבע שיאכל עפר ואכל אמ"ג דאח"כ

פתפבים מ"ם בעת שנשבע לא ידענו שהיתה תשובה אלו האכילה ההיא דמי ידע אם

באוחה שעם היתה חשובה אלו ולא נשכם אלא על אפילה גמורה, ווסחלקה בזה חמיהת הרב כסף משנה ז"ל על רבינו ז"ל דלעולה סעמא דלחשביה הי סעמא דרבא שאחר

מדין זה לדברים שליכה דמיים למכילה דמי מעיקרת אכל והדר אשמבע כיון דהשובי החשביה הייב וכן יש ללמוד ממה שנהבלר בכשר שאם נשבע שיחכל וחכל עפר או דברים הסטורים פסור דכיון דסכלונהו אחשבינהו שפ"ג דסכלינהו בתר שבועה וכל שכן זה שלבלה קודם שבועה . ופ"ח הפי סעתת דהשובי פיתחר לדהויי מפי דסתר רב תרי לף אם נמי סגינא על מאי דאמרים לדרבא זכיון שכוא ז"ל ספק בספוך כרבא לא כוה ליה לפפוק כהאי מעמא דהצובי אמשכנה, וי"ל דכיון דספמא דמסתבר הוא פסק כוופים ואפ"ג דלא הגינא כההיא בהייל הגינא כההיא המני' בהדיא קושמא דמילתא הכי וכדאסיקנא משכחם לה כדרבא:

להם משנה

שלכל מפר פסור אלא מה שדחה הדוחה הוא דלא דמי אחשביה לאחשביה כדכתיבנה .

ורבינו ז"ל לפי כאתה דקי"ל כרבא ודהי דמדמי אותם ות"ב שכבר הם השובים אלני שהרי אכלם לא אמר כן משום דבאוחה שעה היו השובים דאפיני אחשבינהו אחר שנשבע שימכל סני אלא כוונהו לומר שיש כאן חשיבות מסני שאכלה וכן ראיתי בססקי הרא"ב ז"ל כשכהב גירסא זו של רבינו ז"ל שבופה שאוכל ואכל פפר פפור נחן סעם דהם אהשביה משמע דמטמא דאהשביה לעולם איחיה כדכקיבוא והוא משם נכון בעיני לדעם רביע ז"ל דמה שמירן כרב כסף משנה ז"ל כום (במפשר) [דחוק] מחד:

היה

משנה למלך

ולקמן נארוך שוד כום. וכנמרא סקשו כשלמא ר' יוחנן לא אמר כר"ל דמוקים לם מסני' כדברי ככל אלא ר"ל מ"ע לא אמר כר"י אמר לך כי אמריק איפור כולל באיכור ככא מאליו באיכור ככא פ"י עלמו לא אמרינן ע"כ , והפום' הקשו דמאי האי דאמרינן דר"י לא אמר כר"ל דמוקי לה כדברי הכל דלדידים נפי דפופי לם ככולל כא איכא פנאי דלים לכו איכור כולל ופירצו דלכא לא היישיק כיון דלא מיסנו כמסני' אכל סברם ר'ע דמחייב ככל שהוא סוזכרה במחני' בראש השכק . עוד סירצו דאין לחים כמחי דחיכה סנאי דלים להי חיפור כולל כיון דבהדיא פליג ר"ש מכחי טפמח דלית להי איכור כולל , עוד הקשו דחיפה דטעמיה דר"י דלא אמר כר"ל הוא משום דסכר האי שיעור אכור מס"ח וככל שכוא נמי סוי מושכע מסר סיני וסירצו דכיון דליכא אלא איסורא כעלמא לאו מושכע ושומד חשיב ליה וכן כהם לעיל עלה נ"ב . עוד חירע דמני לאוקומי שלא כדרך הנאה דאין אפור אלא מדרבנן כמו ח"ם עכ"ל . ונראם דגם האוקם פלוו דשלא כדרך פנאפן איכא לאוקמם דומם למם שכסבנו לעיל אליכה דר"ל דמוקי לה כח"ש דרישה וסיפה מיירי בנשבע שלה יחכל שלה כדרך הנחמה אלה דרישה מיירי בשלה סוכיר נכלה ואף דליכה בנבלה בשלה כדרך הנחמה כי אם איפורה דרבק ולאו דעחום אמינפא דאיכא איפורא כל דסו וסיפא איירי באומר שלא אוכל שלא כדרך הנאחם מנכלה ואכל דחייב דכיון דאין איסורה כי אם מדרכנן שכועה הייל עליה . הן אמת שדברי הסום" ממוסים כם דסיכו שני ר"י לאוקומה למחני' כשלא כדרך כנאחן דאם כן מאי שעמא דר"ש דפפר : וראותי למסרש"ל שסוקשם לו קושיא זו וסירן דר"ש דפוטר סיינו משום דמיחייב בכל סאיפורים בכל שסו א"כ סוא סדין דמחייב שלא כדרך כנאהם ורכנן דמחייבי סיינו משום דלא מיחייב בכל שכו בכל שאר איכורים וכ"ש שלא כדרך הנאחם וסכא דמיחייב לרכנן איירי במפרש שלא כדרך הנאחם ולר"פ אפילו כססם נמי מיחייב אשלא כדרך הנאהם גבי שכועה כמו שמיחייב בכל שהוא ע"כ . וכעין זה כחב מהרוב"ל כח"ב. ודבריהם הם תמוחים בעיני דהיכי מלינן למיתר אליבא דר"י דאית ליה דכל מאן דאית לים דהייב בחלי שיעור אית לים נמי דהייב שלא כדרך כנאתו וכא לדידים המיר ה"ש משלה כדרך הנאמו דבחלי שיעור איכה איפור פורה ושלה כדרך הנאמו ליכה איפור חורה . ואפשר לומר כדוחק דלעולם שלא כדרך סנאתו קיל מחלי שיעור ות"מ כי סיכי דלדידן נכזית איכא מלקום ובהצי שיעור איכא איסור פורם וליכא מלקות ושלא כדרך הנאתם ליכא איסור פורם כי אם מדרכנן הכי נמי למחן דחים לים דבחצי שיעור חיכה מלקום כשלה כדרך סנחתן חום דרגה ומלקום ליכה חבל איפור תורה איכא ולפי זה אתו דברי החום' כפשטם דאף דנימא דלרב יוסף דהצי שיעור אסור מן ספורה מ"מ השיב מושבע ושומד הא דלא קאמר מלמודא דר' יותנן לא אמר כר"ל משום דח"ב אסור מה"ת ומושכע ועומד הוא משום דמלי לאוקומה כשלא כדרך הנאתן ומש"ה הייב דאין איסורו כי אם מדרכנן ור"ם פוסר דכיון דאית לים דהלי שישור לוקם שליו א"כ שלא כדרך הנאתו חות דרגא

ואיכא איפור חורה ומב"ה פוסר דמובכם ושומד הוא: ודע דאף שכתכנו דלדעת תוהריב"ל ורש"ל מאן דאית לים דחצי שיעור לוקה עליו ה"ה שלא כדרך בנאתו

בכולל משמע דלה חזרו מחוקימסה קמה דרישה היירי בכתב ומש"ב בקשו דהמהי הינסריך להיקומי בסחם לוקמה נמי במפרש ובאינו כולל . וחירצו דאי מיירי באומר שבופה שלא אוכל נבילה מאי קאמר אכל אוכלין באינם ראויים פעור דמשמע דאם אכל ראויים חייב בא איבו לא נשבע אלא בשאינם כתביים אלה ודהי דמיירי רישה כנשכע כתם ומש"ם דוקה אכל אוכלין שהינם ראויים פטור משום דמושכם מסר סיני אבל אכל אוכלין ראויין חייב וום פשוט . ור"ל אמר אי אסכ מולא אלא אי במפרם הצי שועור וחליכה דרכנן הי בסקם הליכה דר"ע דהמר הדם היוכר עלמו ככל שכוה ע"כ וסנם כפי אוקימפא קמיימא דמוקי לכיפא כמפרש חלי שישור מלי איירי בין באומר שכועם שלא אוכל ח"ם מנבילות ומריפות בין כאומר שכועה שלא אוכל ח"ם סתם והמ"ל מתני' דשבועה היילא על ה"ם ומש"ם אם אכל נכלום וטריפות חייב דעבר על שבועפו אך רישא דמיירי באומר שלא אוכל ססם ואינו חייב אלא ככוים לא מפוקמא אלא בססם ומש"ם דוקא אכל אוכלין שאינם ראויין סטור משום דמושבע ושומד כוא וכמו שכתכו כתום' אליכא דתירוצא דסיפא מיירי כסלל. אך קשם דכפי ר'ל לוקמה ריבא וסיפא בכחם דאינו מוליא בפירוב נכלה אלא דרישא מיירי כאומר שלא אוכל כחם דמשמע כזית ומש"ם אם אכל כזים מנבלם פעור דמושבע ושומד כוא וסיפא מיירי כאומר שכועם שלא אוכל הלי שיעור ומש"ם אם אכל ח"ש מגנילם היינ דשנועם חלם על ח"ש וכ"ח ה"ינ דלר"ל רישא זכיפא איירי בססם אלא דרישא מיירי באומר שלא אוכל וסיפא באומר שלא אוכל ח"ש הא ליסא שסרי מדברי ספום' שוכה דס"ל דאוקימתא קמיימא דכאן כסכם כאן במסרש לא זום ממקומם וכמו שכסכע וסעעם משום דלא קאמר אלא: והגראה אלי דלר"ל רישא וסישא מיירי באומר שלא אוכל ה"ש אלה דרישה פיירי כחומר שלה חוכל הני שישר כתם ומש"ם הכל ה"ש מנכילם סטור דהפ"ג דשכועה סלה על הצי שיעור היינו דוקא באומר שלא אוכל ה"ש מנהילה אכל באומר שלא אוכל ה"ש ואכל ח"ם מנכלם פסור משום דאמדינן דפתים שום לא נשכע אלא שלא יאכל דבר המותר אבל לא נשכע של דבר כאסור אצ"ם ששבועה חלה על אוהן איכור. ונראה שיש להכריח פירוש זה מאידך אוקימסא דר"ל דמוקי לם נסתם ואליכא דר"ע דאמר אדם אוסר עלמו בכל שכו ולפי זם רישא דקחני אכל אוכלין שאינם ראויין פסור קשיא ולומר דרישא רכט וסישא ר"ע זהו דוחק גדול ולומר דס"ל לר"ל כפי אוקימקא זו דרישא איירי באוכל דברים שאינם ראויים לאכילם כגון עפר וכיולא כו אבל אם אכל שריפות סכי נמי דחייב באוכל הצי שיעור הא ליתא דמדברי הפום' מוכח דהגמרא ס"ל דרישא וסיפה היירי בנבלה . חשר פ"כ נרחה דלהך חוקימפה נמי רישה וסיפה חיירי בנבלה וכולה ר"ע היה ורישה היירי באומר סתם שלה אוכל והפילו אכל ח"ש מנכלה פטור דלאו דעתיה אגבלה וסיפה איירי באומר שלה אוכל נכלם ואם אכל ח"ש מנכלם חייב משום דשבועם חלם על ח"ש: ודע דאף דר"ל פליג אאוקיתחא דכולל דלית לים כולל כאיסור ככא ע"י כלמו מ"מ אפשר דאותה אוקיתחא דתוקי נמסטי' בכולל לה פליג בדינו דר"ל ומודה נמי דהי פירש שלה הוכל ח"ש הם הכל מנבילה ה"ש פטור משום דלאו דעתים אוכלה ואם פירש שלא אוכל ח"ם מוכלה חייב משום דשכועה הלה עליו